

пойци и бързолетци. Но когато човѣкъ е измжченъ отъ трудъ и отчаяние, той не вижда красотата, а мрази цѣлата страна и мечтае само едно — да се върне чакъ по-скоро въ родината си.

Тръгнахме една сутринъ да разтваряме кладитѣ, които бѣха прегорѣли презъ седмицата. Ботѣо огледа напуканитѣ си боси крака и каза:

„Не искамъ да работя. Днесъ е недѣля, искамъ да спя, да почивамъ, да се изчистя и да прекарамъ единъ човѣшки день“.

Отъ три месеца не бѣхме се сѣщали, че има и празници. Хвърлихме инструментитѣ и се върнахме въ колибата. Моню, който още отъ село си бѣше страстенъ ловецъ и си носѣше оржжието, ми предложи:

„Иване, вземи ти револвера и върви съ мене на ловъ, да убиемъ нѣщо и си сготвимъ едно царско ядене. Следъ обѣдъ ще идемъ на рѣката да плуваме“.

Тръгнахме. Около сѣчището нѣмаше ловъ, всичко живо бѣше пропждено отъ шума на бравитѣ. Но когато се отдалечихме и навлѣзохме въ гората, намѣрихме следи отъ диви звѣрове и тръгнахме по тѣхъ. На една поляна спрѣхъ и сбутахъ Моню.

„Сссстѣ. . . Гледай. . .“

Маймуна, голѣма колкото овчарско куче, седѣше на единъ клонъ, мляскаше и ни гледаше. Тукъ никой не убива маймунитѣ, защото тѣ много приличатъ на хора. Затова и ние се спрѣхме да ѝ се порадваме. Тя дѣвчеше нѣщо, зяпаше въ насъ съ ококорени очи и примигваше. Взехъ суха клонка и замѣрихъ по нея. Тя мигомъ се скри задъ дървото и ни погледна отъ другата страна. Моню хвърли бучка прѣстъ. Маймуната пакъ се скри и надзърна отсамъ дървото.

„На скришка ли играешъ!“ — разсмѣ се Моню. Вижъ ти каква весела маймуна! Махай се бре, смѣшльо!“

Той размаха ржце и я подплаши. Маймуната се метна на другъ клонъ, нададе гърлестъ тревоженъ вѣкъ